

jeg først omtalte, og saa gaa efter de foreliggende Omstændigheder i det hele taget.

B. Holm: Jeg maa dog sige til den højtærede Minister, at jeg ganske vist omtalte et enkelt Tilfælde, som jeg tidligere har omtalt her i Tinget, men jeg sigtede selvfølgelig til Reglen, som er fastsat derfor i den ministerielle Skrivelse. Og det synes ogsaa, at den højtærede Minister har forstaaet mig faaledes, at jeg sigtede hertil, og at der var staaet noget fast angaaende dette Forhold i ministerielle Skrivelser. Men naar nu den højtærede Minister siger, at man skulde holde dette Forhold fast, at Børn ikke skulle tjene paa at have deres Forældre i Hujet, tror jeg dog ikke, man kan gaa ud fra, at der kan blive nogen Fortjeneste for Børnene ved at give deres gamle Slægtninge Opholdet ved den Alderdomsunderstøttelse, som hidtil er bleven ydet. Det tror jeg sandelig ikke, naar man ikke gaar ud fra, at Børnene i Forvejen have en Pligt til at forsørge deres Forældre. Og det er jo ikke Meningen. Gaar man da ikke ud fra, at de voksne Børn skulle forsørge deres Forældre — og jeg mener, at den Regel skulde man fastholde, fordi man fastholder den gennem Fattigloven, at de voksne Børn ikke have noget med Forældrenes Forsørgelse at gøre — saa tror jeg ikke, at den Betragtningssmaaede er heldig, som Ministeren gaar ud fra, at naar Forældrene ere i deres Børns Hjem, skal man sørge for, at de ikke saa en Understøttelse saa stor, at Børnene have Fordel af at beholde dem. Thi derved er det netop, at man ikke fastner Forholdet. Den ærede Minister tror, at man vil opelske dette Forhold, at Forældrene skulde flytte ud for at saa Understøttelsen og saa senere flytte tilbage. Det tror jeg ikke paa. Den Slags Handler mellem Børn og Forældre paa de økonomiske Omraader, tror jeg ikke paa mellem Almuen. Det kan være, at der er dem, der have den Mening om Folk i Almindelighed, at den Slags Beregninger gør sig gældende. Jeg tror ikke paa, at de ere almindelige. At det kan ske i et enkelt Tilfælde, kan maaske nok være, men at Folk i Almindelighed skulde beregne den Slags Ting, naar der er Tale om Understøttelse af deres gamle Forældre, har jeg ingen Tro paa. Jeg tror ikke, at den Fare er til Stede, og jeg kunde ønske, at man vilde komme til den Betragtning, som jeg tror er rigtig, at man bør give den Understøttelse, som man finder det rimeligt at give ved at se hen til de gamles Alder og deres Forhold, uden Henhyn til, om de ere hos deres Familie eller uden for den, og navnlig ikke afforte

den, naar de ere i deres Families Hjem. For saa tvinger man dem nemlig ud af dette.

J. Sage: Jeg har ikke været til Stede ved Begyndelsen af Forhandlingen, saa jeg ved ikke, om det Spørgsmaal, jeg vil fremdrage, allerede har været fremme. Det er et Spørgsmaal, som allerede kom frem, da Loven blev forelagt i sin Tid af den daværende Indenrigsminister, og det var ogsaa fremme under Behandlingen af en anden Lov, hvor der kunde være Tale om at virke til Hjælp til Selvhjælp, saa at hæderlige Folk, som vilde hjælpe til selv, ogsaa kunde saa Bidrag fra det offentlige Side. Jeg beklagede den Gang i høj Grad, at dette Lovforslag blev vedtaget og gjort til Lov, at det netop aldeles forbigik den Side af Sagen, og jeg tillod mig den Gang ligesom mange andre at spaa, at det vilde blive en Lov, som meget snart vilde bevirke, at Understøttelserne, givne efter den, vilde blive en Henviisning til Fattigvæsenet. Det vilde snarere blive en mildere og humanere Maade at give Fattighjælp paa end det, man egentlig vilde: en Alderdomsunderstøttelse i den Forstand, man tidligere havde tænkt, at Samfundet burde stræbe efter, selv om det skete langsomt og maaske vilde møde Vanskeligheder paa mange Punkter. Nu er det utvivlsomt, at Erfaringen har godtgjort, at hele Alderdomsunderstøttelsen er et Slags finere Fattigvæsen. Derved er jo allerede noget vundet i en vis Forstand. Der kan være tabt paa andre Punkter, men naturligtvis er der vundet noget ved, at man kan gøre den Forfæls, som man den Gang ønskede skulde gøres mellem mere værdige trængende og dem, hvis Trang skyldtes Drukkenstab og andre Ting, saa at de bedre egnede sig for Arbejdsanstalter. Men samtidig er ogsaa det uheldige sket, at alle Bestræbelser for at saa en virkelig Alderdomsunderstøttelse ved Hjælp af Kasser er staaet helt til Jorden, og at flere af de bestaaende Kasser have maattet lukke. Andre eksistere vel endnu, men at de have lidt store Staar ved den vedtagne Alderdomsunderstøttelseslov er utvivlsomt. Det blev den Gang af den daværende Indenrigsminister udtalt, at dette var den ene Side af Sagen, at det var dem, der var lavest nede, der skulde hjælpes paa den Maade, men at den anden Side af Sagen ingenlunde var tabt af Syne, og at Regeringen havde sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Nu vil jeg gerne tillade mig at spørge, da der er sket en Forandring siden den Tid, om den nuværende ærede